

door Eeuwe Weening

Wat hebben we toch een schitterende hobby, een gedachte die in mij opkomt als ik weer een discussie lees op de facebookpagina van allemaal serieuze karpervissers <https://www.facebook.com/groups/1416721071902854/>

Ik denk dan bij mijzelf terug naar hoe het is aan de waterkant, ik kan daar zo intens van genieten!

In het ochtendgloren kom ik slaperig uit mijn tent en er ligt een nevel over het water. Voor mijn hengels komt een fuut boven met een visje in zijn bek en ik denk: Jij doet het beter als mij vandaag vriend... Even verderop zijn twee meerkoeten zoals gewoonlijk ruzie aan het maken.. **(Tsja dat moet ik dan wel even kwijt, een meerkoet is toch wel de meest zinloze watervogel die bestaat? Ze zijn ten eerste niet mooi om te zien; maken een rotgeluid en doen de hele dag niks anders als ruzie maken met soortgenoten. Het ergste is dan ook nog dat ze voor ons karpervissers hopeloos irritant kunnen zijn door ons aas telkens weer feilloos te vinden..)**

Maar dat even tussendoor....

Geritsel in het riet trekt mijn aandacht en ik zie op twee meter afstand een muisje scharrelen. Gefascineerd blijf ik naar het beestje kijken en vergeet gewoon dat ik aan het vissen ben.

De zon klimt langzaam omhoog en ik geniet van haar warmte onder het genot van een vers bakkie pleur wat aan de waterkant is gezet. De roep van een buizerd trekt nu weer mijn aandacht en ik speur de lucht af om de vogel te zien. Twee exemplaren maken zich op om tot grote hoogte te stijgen en ik vraag me af waarom ze eigenlijk zo hoog gaan..

Inmiddels laten alle vogels zich volop horen en de kleine karekiet is druk in de weer voor mij in

de rietkraag. Telkens weer komt het beestje aanvliegen met nestmateriaal en ik probeer te ontdekken waar hij precies zit. Het kost mij de grootste moeite en een beste speurtocht door het riet om uiteindelijk een prachtig bouwwerkje te ontdekken wat geniaal bevestigd is aan diverse rietstengels. De vogels blijven af en aan vliegen en zijn er maar druk mee.

In het water voor mij beginnen brasems te rollen en ook dit blijf ik een mooi gezicht vinden.

Mijn piepers hebben nog niet veel laten horen maar dat geeft helemaal niet, ik geniet met volle teugen en ben gelukkig.

Een prachtig sfeerplaatje waar ik steeds weer van kan genieten.....

Wat is de natuur toch mooi en wat is het mooi om daar deel van uit te maken.....

Libelle's in allerlei kleuren die op je hengels gaan zitten, een ijsvogel die vanaf je hengel een vis

vangt en hem vervolgens doodmept op jouw hengel!! Of een specht die bij vismaat Harry het kurk van zijn stokken eens flink ging bewerken, *das dan weer minder leuk natuurlijk...*

Zo zat ik eens met Harry te pennen en Harry viste met een heel mooi handgebouwd pennetje, een dure volgens hem..... De eend dacht dat het pennetje wel eetbaar was en brak hem vlak voor onze ogen in tweeën... Ja, de natuur kan ook vreselijk hard zijn. Geen medelijden; eten of gegeten worden. Velen van ons hebben al eenden en andere watervogels zien verdwijnen in de bek van een snoek of meerval; velen van ons hebben al reeën en hazen zien verdrinken.

Dat hoort er ook gewoon bij, net als die stortbui die niet voorspeld was of de wind die ineens uit een hele andere hoek blijkt te komen als wat je had gedacht...

De natuur heeft nergens medelijden mee, ook niet met ons....

Inmiddels loopt mijn sessie hier ten einde en vraag ik me af of het weer eens een blank gaat worden... Vlak voor de middag begint mijn pieper dan toch ineens te gillen en de vis gaat er vol gas vandoor als ik met een kromme hengel in mijn hand sta.. Meteen schiet de gedachte door mijn hoofd dat het nu helemaal perfect is.. Volmaakter kan het bijna niet. Heerlijk geslapen vannacht in de buitenlucht; volop genoten van de natuur en nu een snoeiharde run: Heerlijk!!

De vis laat zich van zijn beste kant zien en knokt voor wat hij waard is. Niet veel later kan ik met een prachtige torpedo uit de polder op de foto, weliswaar maar 13 pond maar wie maalt daar om in deze omstandigheden?

Copyright © 2014 by [illegible text]